

Hồi 21

Thần Bia Không Chữ

Ngô Tiên Côn thấy Vương Cường đột nhiên đảo tẩu không hiểu nguyên nhân vì đâu vội vàng ngó quanh quất chung quanh, đường quan đạo vẫn im vắng chẳng có một ai, gã vội xoay người nhìn lại sau lưng, không thấy từ lúc nào, sau lưng gã đã có một thiếu niên tuấn tú đứng sững khoanh tay, đó là Tôn Lan Đình. Gã không biết người trong rừng thật sự là Vương Nhị bước hay là Tôn Lan Đình vội chuyển thân mỉm cười:

- Đệ tưởng người nào mà có khinh công siêu tuyệt nào ngờ là Tôn huynh. Trời đã tối rồi, chúng ta hãy vào khách điếm trong thành hàn huyện.

Tôn Lan Đình hơi ngăn người, chàng vội đưa tay sờ lên mắt, bước vội đã biến mất từ bao giờ. Nguyên nhân vì chàng ở trong rừng nghe được tiếng tiểu quỷ Vương Cường nói chuyện chàng định nhảy ra dẫn dụ hắn vào rừng, vì chàng chỉ mới luyện Khí Công Áo Hình đem qua không thể vận dụng trong thời gian quá lâu, vừa rồi chàng để khí tung thân, chân khí thoát ra tự nhiên khôi phục lại gương mặt cũ. Chàng đành gượng cười:

- Ngô huynh một mình đến đây không biết có ý đợi ai?

Bấy giờ Ngô Tiên Côn đã nhận rõ trang phục của Tôn Lan Đình không khác gì trang phục Vương Nhị, gã kinh đi lùi lại hai bước ấp úng:

- Thì ra... Người... người là...

Nói chưa hết câu gã chuyển thân định đảo tẩu. Tôn Lan Đình buột miệng một câu:

- Đúng vậy!

Thân hình chàng cất mau chớp nhoáng như con chim ưng vỗ mỗi chập xuống đầu gã, Ngô Tiên Côn không kịp chống đỡ, mắt gã tối sầm lập tức đã bị điểm trúng huyệt trong thoáng chốc mơ hồ trước khi chết, gã nghe Tôn Lan Đình quát trước một tiếng:

- Đồ phản thầy diệt tổ sống cũng uống mà thôi!

Tôn Lan Đình giết chết Ngô Tiên Côn xong, đang định mang chôn gã trong khu rừng tình linh chàng nhận ra có bảy tám bóng nhân ảnh từ phương bắc phi hành tới, nhân vì

chàng đã từng uống chất dịch của con Tích Dịch nên nhãn lực cực tinh đã sớm nhận ra là ai. Chàng vội cởi hết y phục của Ngô Tiên Côn thay vào y phục chàng rồi vội vội vàng vàng treo xác gã lên một cành cây, thân hình chàng chớp nhoáng ẩn vào trong rừng.

Thoáng chốc, mấy bóng nhân ảnh kia đã phi hành tới, đó chính là bọn quần ma trong phân đàn Lạc Dương. Bọn chúng nhìn xác Ngô Tiên Côn treo lơ lửng trên cành vội dùng chân. Nhân Yêu Triệu Tú Nam tiến tới kinh ngạc kêu lên:

- Ô! Đây chẳng phải là Ngô Tiên Côn sao? Lẽ nào Vương Cường qua trước mà không nhìn thấy xác gã?

Hoàng Sam Khách Hạ Phi lạnh lùng:

- Tiểu tử này chết cũng đáng lắm rồi! Mặc gã, chúng ta đi thôi.

Bọn ma đầu lại tiếp tục phi hành đi. Chúng đi khuất rồi, Tôn Lan Đình mới từ rừng ra, chàng không có thì giờ chôn cất Ngô Tiên Côn nữa, triển khai thân pháp chàng đuổi theo bọn Hắc Y giáo. Giữa trưa ngày thứ hai, bọn cao thủ Hắc Y giáo mới đến phủ Nam Dương đi thẳng vào trong thành tìm các khách điếm có dấu hiệu của Vương Cường lưu lại. Khách điếm này có tên Hồng Tân khách điếm nổi tiếng nhất trong thành Nam Dương.

Tôn Lan Đình theo sát chân chúng, chàng vào thành Nam Dương tìm một trưởng lão Cái bang nơi đây là Lý Nhân Hòa nhờ y cho các đệ tử Cái bang hàng ngày theo dõi động tĩnh xem bọn Hắc Y giáo này có những hành vi gì. Sắp xếp xong việc trong thành Nam Dương, Tôn Lan Đình vội vàng quay trở về Phi Vân sơn trang mà cố ý tra soát khắp vùng Phục Ngưu sơn, chàng lục lọi khắp nơi vẫn không phát hiện bất cứ điều gì khả nghi. Tuyệt vọng, giờ Dậu ngày thứ ba Tôn Lan Đình đành quay về thành Nam Dương tìm gặp trưởng lão Cái bang Lý Nhân Hòa.

Vừa chuyển thân qua một ngõ hẻm nhỏ, Lý Nhân Hòa đã đợi ở đó từ lúc nào vừa nhìn thấy Tôn Lan Đình, hân vội chạy lại nói:

- Bẩm thiếu hiệp, bọn cao thủ Hắc Y giáo trong Hồng Tân khách điếm ba ngày nay không hề có động tĩnh gì, đến mãi canh tư đêm qua mới có một người bịt mặt từ hướng Phục Ngưu tìm đến, tên này chỉ ở lại khách điếm nửa canh liền ra đi.

Tôn Lan Đình kinh ngạc:

- Lại là một tên bịt mặt nữa à?

- Đem qua chính tiểu nhân ẩn thân trên mái nhà Hồng Tân khách điểm, lúc hấn ra đi khi lướt qua chỗ tiểu nhân ẩn nấp, hấn bỗng dừng lại cười khan hai tiếng, thành linh tiểu nhân hoa mắt không nhận ra hấn đi về hướng nào.

- Thân pháp hấn thân tốc như thế sao các hạ biết hấn đến từ hướng Phục Ngưu sơn?

- Vì khi hấn ra khỏi khách điểm có bắt giữ một tiểu đệ tử Cái bang, khi phi hành đến ngay cửa vào núi hấn mới thả tiểu đệ tử ấy ra, tiểu đệ tử ấy tận mắt nhận ra hành trình của hấn, điều lạ là hấn hoàn toàn không đả thương gì tên tiểu đệ tử ấy, không biết là có dụng ý gì?

Tôn Lan Đình vội hỏi:

- Chỗ vào núi ấy Phi Vân sơn trang có xa lắm không?

- Phi Vân sơn trang nằm ở phía tây, còn chỗ vào núi nằm ở phía đông, hai chỗ cách nhau rất xa.

Tôn Lan Đình hỏi rõ phương hướng vị trí rồi lập tức tìm đến đường vào núi, tìm kiếm đến nửa đêm vẫn không phát giác được gì. Đã qua canh tư trời gần muốn sáng, suốt mấy ngày bôn ba nên chàng hết sức mệt mỏi, chàng tìm một khối đá bằng phẳng ngồi khoanh chân nhắm mắt điều tiết hơi thở dần dần đi vào cõi không linh. Ước độ nửa giờ cảm thấy toàn thân sáng khoái thư phục chàng mới từ từ mở hai mắt đang định đứng dậy thành linh nghe có tiếng động chàng vội nhắm mắt lại nghiêng tai lắng nghe.

Quả nhiên từ xa có tiếng người nói:

- Giáo chủ thật coi trọng chúng ta nên lần này mới cho chúng ta theo đến đây.

Lại một tiếng khác:

- Các Đại Thiết Vệ ấy võ công thâm hậu, không hiểu sao giáo chủ chúng ta lại thu phục được họ?

Một ân thanh thứ ba thô lỗ hơn gặt gông:

- Hai người đừng có nói lung tung nữa, coi chừng kinh động định nhân thì nguy đấy!

Đứt cả câu cả ba im bật. Tôn Lan Đình mở to mắt vẫn ngồi im chỗ cũ nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, chốc lát liền nhìn thấy ba nhân ảnh từ xa tiến lại gần, chúng đi rất chậm nhưng dần dần cũng nhìn rõ đó là ba tên Nhân Yêu Triệu Tú Nam, Tiểu Đầu Quý Vương Cường và Độc Tiều Phu Vương Thôn Hồ.

Chúng đang đi đột nhiên dừng lại, Nhân Yêu Triệu Tú Nam phát ra một tiếng kêu xe xé chấn động không trung vọng ra rất xa giữa cảnh núi rừng hoang tịnh, dường như đó là tín hiệu gì đó, sau khi truyền tín hiệu, Nhân Yêu buột miệng:

- Giáo chủ tính toán như thần lần này người giăng lưới bắt cá quả nhiên đã có người lọt lưới!

Độc Tiều Phu Vương Thân Hồ chỉ vào Tôn Lan Đình quát to:

- Tiểu tử, ngươi là người nào? Sao chưa xuống đây chịu trói, còn đợi thái gia ta động thủ nữa hay sao?

Tôn Lan Đình giật mình đang định đứng dậy thình lình chàng có cảm giác hai bên tả hữu chàng có tiếng gió rít như có hai địch nhân sắp phi thân tới, hai bóng địch nhân định lướt qua chàng nhưng phát giác ra chàng đang ngồi trên tảng đá liền song song chuyển thân dừng lại.

Tôn Lan Đình ngẩng đầu nhìn lên, đầu chàng như muốn chấn động vì hai bóng người ấy cứng đờ như hai xác chết. Một tên diện sắc trắng bạch như tờ giấy, tên kia sắc mặt lại vàng bệch như sáp ong không nhận ra chúng niên kỷ cao hay thấp. Hai xác chết ấy đứng hai bên tả hữu Tôn Lan Đình, hai cặp mắt như hai cặp mắt cá chết nhìn chàng lom lom không chớp không nói không động chẳng lộ một cảm giác gì. Bấy giờ, trước mặt chàng nhân ảnh lại chuyển động, trước mắt lại có thêm ba người nữa chính là ba Đại Thiết Vệ Thiên Nam Kiểm Khách Triệu Cuồng Phong, Khô Trúc thiên sư Trí Năng và Hoàng Sam Khách Hạ Phi.

Trước mặt là cường địch, Tôn Lan Đình đang lâm vào thế nguy, tuy chàng có Tam Thanh Nhất Khí thần công hộ thân, nhưng kẻ địch quá đông chàng khó mà đối phó dễ dàng được. Chàng vẫn ngồi im tại chỗ ngậm vận chân lực ngưng tụ lên song chưởng, gầm lên một tiếng lớn, chàng tách song chưởng đánh qua hai xác chết đứng hai bên. Hai xác chết ấy không tránh né cũng chẳng thêm chống cự, cứ ngậy ra như không nhìn thấy hai mắt vẫn chú mục vào chàng không nói không động. "bình, bình" hai tiếng, chưởng chàng đánh trúng mục tiêu. Công lực Tôn Lan Đình không phải tầm thường thế mà hai chưởng đánh trúng thân hai xác chết như đánh vào một khối băng trơn trượt vừa lạnh vừa trơn hai chưởng chàng trượt qua chẳng còn tác dụng.

Tự biết đã gặp cường địch, chàng vội vận Tam Thanh Nhất Khí thần công lên bảo vệ thân thể, vì chưa biết bản lĩnh chiêu số hai xác chết ấy ra sao chàng chưa vội vọng động.

Hai chưởng ấy của chàng đã kinh động tới ba tên Đại Thiết Vệ bọn chúng nhất tề chuyển nhìn về hướng chàng, Hoàng Sam Khách Hạ Phi cười hăng hắc:

- Té ra chỗ kia còn có người ẩn thân nữa kia!

Thì ra đầu tiên chúng chưa hề phát hiện ra chàng, như vậy hai tên như xác chết này không phải đồng bọn của Hắc Y giáo, thế thì người ẩn thân trên tầng đá bên cạnh chàng là ai? Tôn Lan Đình vội nhìn lên trên ấy, chỉ thấy cao chót vót chẳng nhìn thấy bóng người nào, có lẽ vì người ấy ẩn thân trên quá cao nên chàng không nhìn thấy. Tôn Lan Đình định xoay qua xin lỗi hai xác chết, hình như hai xác chết cũng vừa nhận ra chàng không phải là địch nhân, thân hình họ cùng chuyển bay vọt lên phía trước, thân pháp họ rất đặc biệt giống hệt như xác chết biết đi vì hai tay đặt sát bên hông hai chân cứng đờ, tuy như thế nhưng thân pháp thần tốc vô cùng, chỉ trời hụp vài cái hai xác chết ấy đã vọt lên hai bên tầng đá cao chót vót, thân hình dửng dưng lại không nói không động.

Vừa ngay lúc ấy bên tai Tôn Lan Đình bỗng có tiếng truyền âm nhập mật rót vào:

- Tên tuổi trẻ kia chớ nên vọng động!

Âm thanh vo ve như tiếng muỗi kêu nhưng hết sức rõ ràng vừa nghe chàng nhận ra liền công lực người ấy chẳng kém gì Si Tình Cư Sĩ.

[Thiếu 1 đoạn]

- Thì ra người là con trai Tôn Bá Dương nổi tiếng giang hồ gần đây, quả nhiên công phu quá lắm, cứ ngồi yên ở đó, đợi chút nữa ta có lời muốn hỏi người

Thiên Nam Kiếm Khách Triệu Cuồng Phong không nghe người trên tầng đá trả lời liền nổi giận quát to:

- Nếu người không hồi đáp chớ trách chúng ta ra tay ác độc.

Người trên tầng đá cao vẫn không đáp chỉ buông ra tiếng cười lạnh như băng giá, tròng tiếng cười như xoáy vào tim bọn Thiên Nam Kiếm Khách. Người ấy cười dứt, tay phải từ từ giơ lên kéo tấm lụa che mặt xuống để mặt lộ ra, bọn Triệu Cuồng Phong như nhìn thấy ma quỷ run lấy bầy hồn xiêu phách tán chuyển thân định bỏ chạy.

Riêng bọn ba người Nhân Yêu không biết người ấy là ai, thấy ba Đại Thiết Vệ hoảng sợ như thế cũng vội chuyển thân định chạy theo. Người ngồi trên cao lạnh lẽo quát to:

- Hãy quay lại cho lão phu coi!

Tiếng quát ấy hàm chứa uy lực kinh người bọn Triệu Cuồng Phong không dám cãi lời toàn bộ dừng chuyển thân quay lại. Ba tên Triệu Cuồng Phong, Hạ Phi và Khô Trúc thiên sư tái nét mặt toàn thân run lập cập cứ gằm đầu không dám ngẩng nhìn lên.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam len lén nhìn lên cao thấy diện sắc người nọ trắng trẻo nho nhã để râu năm chòm như một nho sĩ rất thung dung xuất trần. Chỉ vì sắc mặt lão nhân ấy lạnh như băng giá, ánh mắt cũng lạnh lẽo khiến người đối diện không rét mà run.

Hai con mắt lão nhân như hai luồng điện lạnh quét qua ba Đại Thiết Vệ Triệu Cuồng Phong lạnh lẽo buông tiếng:

- Bọn nô tài lớn gan, sau khi lão phu bị Tư Mã Tử Âm phế bỏ võ công, các người nữ phản bội lão phu đầu nhập Hắc Y giáo làm việc bạo ngược. Hắc hắc hắc... Các người không ngờ công lực lão phu lại khôi phục được phải không?

Ba tên Triệu Cuồng Phong mồ hôi toát ra như tắm cúi đầu câm miệng. Nhân Yêu hoảng loạn nghĩ thầm người bị lão thần tiên Tư Mã Tử Âm phế võ công ấy chỉ có Lãnh Diện Tú Sĩ Âu Dương Độc, khi xưa là chủ nhân Hoàn Cung, bất giác y lại len lén nhìn lên, tình cờ chạm vào ánh mắt lạnh như băng của đối phương, y run lên vội cúi gầm đầu xuống không dám len nhìn nữa.

Lãnh Diện Tú Sĩ Âu Dương Độc lại buông ra chuỗi cười lạnh lùng chỉ vào hai người như hai xác chết đứng hai bên tả hữu, nói tiếp:

- May mà lão phu còn có Man Hoang Song Thi đây trung thành với lão phu, lão phu được ngày hôm nay là có công lao lớn của chúng không ít, công lực năm xưa của lão phu tuy chưa khôi phục hẳn nhưng cũng đã giúp chúng luyện xong Lãnh Băng công là pháp môn khó luyện nhất của bản môn, với Lãnh Băng công chúng thừa đủ sức tóm cổ cả ba người quay về Hoàn cung chịu tội.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam từng có lần nghe sư tổ Âm Dương Tẩu nói qua, khi xưa Man Hoang Song Thi võ công không bằng bốn tên Đại Thiết Vệ, nhưng nay hai người họ công lực ắt hẳn hơn xưa rất nhiều, y len lén đưa mắt nhìn trộm hai xác chết vẫn thấy họ lạnh như băng đá chẳng biểu lộ chi cảm xúc gì. Lãnh Diện Tú Sĩ Âu Dương Độc vẫn tiếp tục nói:

- Chỉ vì mấy tên phản đồ này mà lão phu cam chịu khuất thân bấy lâu và phải thề sau khi khôi phục võ công vĩnh viễn không được làm bất cứ ác hạnh nào, tội các người khó mà tha thứ được!

Nói đến đó đột nhiên lão nhân hỏi:

- Tại sao lại không có mặt Tuệ Nhân lão ni?

Thiên Nam Kiếm Khách cúi đầu run rẩy đáp:

- Hồ Diện thần ni đã chết vì Tam Thanh Nhất Khí thần công của Tôn Lan Đình, tên tiểu tử hung đồ ấy hiện đang ngồi trên tảng đá bên cạnh.

Hai mắt Lãnh Diện Tú Sĩ Âu Dương Độc lóe lên:

- A! Tam Thanh Nhất Khí thần công của Tư Mã Tử Âm lại xuất hiện giang hồ ư? Nói như thế chẳng cần tới lão phu phải động thủ trừng trị bọn phản đồ nữa rồi!

Lão nhân xoay qua Song Thi ra lệnh:

- Hai người ngươi hãy tóm sáu tên kia mang về Hoàn cung cho lão phu, sau khi lão phu quay về cung sẽ tự tay trừng trị chúng.

Man Hoang Song Thi chỉ khẽ động thân đã tới trước mặt sáu tên Hắc Y giáo. Chẳng thấy ai mở miệng mà vẫn có tiếng nói:

- Các ngươi chớ oán trách, hãy ngoan ngoãn theo chúng ta về cung, đừng bắt chúng ta phải phí sức.

Thanh âm rất trầm thấp như phát ra từ lòng đất, Nhân Yêu Triệu Tú Nam chú ý lắm mới biết tiếng nói ấy phát ra từ xác chết có sắc diện trắng bạch như tờ giấy.

Ba tên Đại Thiết Vệ không dám kháng cự, mỗi tên tự cúi thân cung kính thi lễ rồi chuyển thân theo Song Thi đi ra phía chỗ ra khỏi núi. Ba tên Triệu Tú Nam, Vương Cường và Vương Thôn Hồ chưa chịu khuất phục, chúng tự nghĩ thầm, chúng ta không phải là thuộc hạ của Hoàn cung, cũng chẳng mạo phạm gì tới Lãnh Diện Tú Sĩ, tại sao lại phải theo các ngươi?

Nào ngờ vừa nghĩ cách cự tuyệt nghe Lãnh Diện Tú Sĩ Âu Dương Độc lạnh lẽo nói:

- Ba tên ngươi hãy khoan chống lệnh, sau khi về đến Hoàn cung lão phu không hại gì các ngươi đâu!

Ba tên ấy thấy bọn Đại Thiết Vệ còn không dám kháng cự, tự biết không muốn đi cũng không được, chỉ còn nước miễn cưỡng nghiêng răng theo chân ba Đại Thiết Vệ ra đi.

Sau khi tất cả đi khuất Âu Dương Độc từ từ phi thân xuống tảng đá cao rồi vẫy Tôn Lan Đình:

- Tên trẻ tuổi, hãy xuống đây, lão phu có chuyện muốn hỏi.

Câu chuyện vừa rồi Tôn Lan Đình đã nghe toàn bộ, chàng biết đây là cao thủ đệ nhất võ lâm trừ lão thần tiên Tư Mã Tử Âm từ tám mươi năm trước, chàng vội nhảy xuống tảng đá ôn quyền cung thân thi lễ:

- Xin tham kiến Âu Dương Độc lão tiền bối.

Nói xong, ngẩng đầu lên nhìn thấy diện mạo đối phương rất ư nhỏ nhắn phiêu dật xuất trần chẳng giống chút nào với lời đồn đãi đó là ma đầu nổi tiếng độc ác nhất khi xưa. Âu Dương Độc nhìn về anh tuấn thần quang không chút sợ sệt của chàng cũng khen thầm trong bụng: "Truyền môn nhân của Tư Mã Tử Âm quả là phi phàm". Lão bị người ta gọi là Lãnh Diện Tú Sĩ vì suốt đời rất ít cười, bấy giờ diện sắc tuy vẫn còn lạnh lùng nhưng thái độ khoan hòa bật cười lạnh hai tiếng hắc hắc lạnh lùng hỏi:

- Thiết Vệ Hồ Diện thần ni Tuệ Nhân của lão phu phải chăng bị ngươi giết chết?

Chàng ngang nhiên đáp:

- Chính thi.

- Giết chết thuộc hạ lão phu, ngươi biết phạm tội gì không?

Tôn Lan Đình lớn giọng sang sảng:

- Vì võ lâm trừ hại, văn bối nào có tội gì?

- Ngươi chớ cậy có Tam Thanh Nhất Khí thần công của Tư Mã Tử Âm mà hòng chống lão phu, với hỏa hầu hiện nay của người dù có thi triển thần công ấy cũng chưa phải là đối thủ của lão phu. Nhưng nể mặt Tôn Bá Dương, hôm nay lão phu tạm dẹp qua cái chết của thuộc hạ tha cho ngươi đó!

Tôn Lan Đình nghe nhắc tới gia phụ liền vội vã cúi mình cung kính:

- Văn bối nào dám chống lại lão tiền bối, văn bối không hề được lão thần tiên Tư Mã Tử Âm truyền thụ Tam Thanh Nhất Khí thần công...

Âu Dương Độc giật mình cắt đứt lời chàng, lạnh lẽo hỏi:

- Thế thần công ấy do ai truyền thụ cho ngươi?

- Đó là một lão nhân, nhưng vì tên hiệu chưa được người đồng ý nên xin tha thứ cho văn bối không thể nói ra.

- Phải chăng lão nhân ấy có người vợ rất đẹp? Mỹ phụ ấy phải chăng là người có giữ chiếc Phụng Châm màu xanh có khả năng trừ bách độc?

Tôn Lan Đình nghe câu hỏi ấy biết lão nhân này ám chỉ đó là người vợ của Sĩ Tình Cư Sĩ, nhưng chàng vẫn ấp úng:

- Cái ấy... cái ấy văn bối cũng không được phép nói.

Âu Dương Độc cười gằn:

lực đúng là linh dược võ lâm không tiền khoáng hậu. Điều bí mật ấy chỉ truyền cho các đời chưởng môn nhân biết và hiện nay chỉ có một mình phụ thân ngươi biết mà thôi.

Tôn Lan Đình cảm phần hỏi:

- Chẳng lẽ công lực lão tiền bối khôi phục được là nhờ viên linh dược ấy ư? Thế thì khi xưa chính lão tiền bối đã bắt cóc gia phụ?

Âu Dương Độc lạnh lùng quét mắt nhìn chàng lạnh lẽo đáp:

- Ngươi hãy khoan nóng nghe lão phu nói đây, năm xưa công lực lão phu mất hết đau khổ không thiết sống nên quyết tâm tìm một đệ tử truyền môn để truyền hết công lực của lão phu cho y, đồng thời cố dùng bí kíp bản môn mong khôi phục công lực, nào ngờ đâu muốn thế phải mất hàng trăm năm. Đời người có hạn làm sao sống quá trăm năm? Lúc ấy chẳng còn cách nào và cũng chẳng có hy vọng thành công lão phu ra sức khổ luyện mong rằng may gặp kỳ duyên. Sau vài chục năm lão phu tìm được một đồ đệ căn cốt tuyệt hảo bèn thu y làm đệ tử, y luyện thành võ công của lão phu rồi và công lực lão phu đang có hy vọng phục hồi. Nào ngờ tên đồ đệ ấy nổi máu bất lương, thừa lúc công lực lão phu chưa phục hồi hẳn bèn ngấm hạ độc thủ. Công lực lão phu lại bị phế bỏ một lần nữa, y cướp hết toàn bộ bí kíp, từ đó mai danh ẩn tích không biết đi đâu.

Nói đến đây toàn thân lão nhân run rẩy. Tôn Lan Đình vội hỏi:

- Không biết tính danh tên phản đồ ấy là gì?

Âu Dương Độc nghiêng răng:

- Hiện nay y là giáo chủ Hắc Y giáo Quân Vạn Lý.

Lần đầu tiên Tôn Lan Đình nghe cái tên Quân Vạn Lý ấy và xưa nay chàng cũng chưa hề nghe nhắc tới tên ấy bao giờ. Âu Dương Độc tiếp tục cất giọng lạnh lùng:

- Sau khi tên phản đồ đào tẩu, hy vọng khôi phục võ công của lão phu chỉ còn trông cậy vào viên linh dược chứ không biết nó được cất giấu ở nơi nào. Đến năm trước đây lão phu mới khám phá ra phụ thân ngươi biết điều đó, lão phu bèn sai Man Hoang Song Thi ngấm tìm phục giang hồ tìm kiếm phụ thân ngươi, nào ngờ việc ấy lọt tới tai tên phản đồ, y sợ lão phu khôi phục công lực nên ra tay hạ thủ trước bằng cách lập mưu trừ khử phụ mẫu ngươi. Khi Man Hoang Song Thi tìm đến nhà ngươi chính là lúc gặp tên phản đồ nọ đã đánh trọng thương phụ mẫu ngươi, họ liền cứu thoát phụ mẫu ngươi khỏi tay tên phản đồ, nếu như Song Thi chưa luyện được Lãnh Băng công lúc ấy đã khó thoát khỏi độc thủ của phản đồ nọ rồi.

Tôn Lan Đình biết tin phụ mẫu chưa chết chàng cả mừng vội hỏi tiếp:

- Gia phụ mẫu hiện nay đang ở nơi đâu?

- Họ vẫn còn khỏe mạnh và đang làm khách của Hoành cung của lão phu. Sau đó lão phu đã thề trước mặt phụ thân người vĩnh viễn không dám làm ác, phụ thân người mới nói cho lão phu biết chỗ cất giấu linh dược. Mất một năm nữa lão phu mới được như nguyên. Vì đó, coi như lão phu đã nợ phụ thân người một ân đức lớn. Trước khi võ công lão phu khôi phục, lão phu có sai bốn tên Đại Thiết Vệ vào cõi giang hồ tìm kiếm tên phản đồ nọ, nào ngờ chúng một đi không quay lại và biến thành những kẻ giúp sức cho tên phản đồ. Ôi! Lão phu chẳng cần viên ngọc này nữa làm gì, hãy trả lại người làm vật kỷ niệm.

Tôn Lan Đình nhận lấy cái hộp ngọc đeo hình cái bia, nó dài bốn tấc rộng hai tấc, trên bia hoàn toàn không khắc một chữ nào, cầm vào nó cực lạnh đúng là một vật trân quý, mở nắp hộp ra trong có một hũm nhỏ điều khắc cực kỳ tinh tế có lẽ khi xưa tổ sư Tuyết Sơn phải chạm trở thành nó cũng chẳng dễ dàng gì.

Xem xét một lúc chàng cất nó vào áo tung thân nói:

- Hoành cung của lão tiên bối hiện ở đâu?

Âu Dương Độc lạnh lẽo:

- Địa điểm Hoành cung của lão phu không thể tiết lộ, phụ mẫu người cũng đã phát thệ với lão phu là sẽ giữ bí mật điều ấy cho lão phu. Nửa tháng nữa chúng ta sẽ gặp nhau lại ở đây, lão phu tất sẽ sai người trả phụ mẫu người bình an về với người. Còn tên phản đồ nọ, trước mắt lão phu không tiện bắt y. Nếu vạn nhất người không phải đối thủ của y, bấy giờ lão phu mới thân tự xuất hiện xử lý.

Bấy giờ trời đã sáng hẳn, Âu Dương Độc ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi bỗng nói:

- Trời không còn sớm, chàng trẻ tuổi, chúng ta tạm chia tay.

Hai tiếng "chia tay" vừa dứt mắt Tôn Lan Đình hoa lên một cái bóng Âu Dương Độc đã mất dạng. Chỉ còn một mình Tôn Lan Đình ở lại chàng ngẩn người một lúc tự nghĩ: "Hắc Y giáo chủ lại là một người khác lẽ nào mọi phán đoán trước đây của ta sai hết tất cả?" Chàng chậm rãi ra khỏi núi vượt qua quan đạo chàng lại vào một dãy núi nữa, ước độ một giờ sau, chàng đã đến trước cổng Phi Vân sơn trang. Hôm ấy chính là ngày ước hẹn giữa Phi Vân sơn trang và Hắc Y giáo, cổng trong rộng mở rất ư náo nhiệt.

Tôn Lan Đình vừa tới trước cổng, tráng đinh đã đón:

- Tôn thiếu hiệp mới về, trong trang hiện có chuyện hỗn loạn đó!

Chàng không hỏi thêm vội gia tăng bước bộ tiến vào trong, đến trước đại sảnh thấy trong ngoài dày đặc các anh hùng khắp nơi đang tề tựu không dưới hai trăm người. Chàng nhận ra có Sáu Gia Sư, Pháp Nguyên đại sư, Thất Tuyệt Võ Lâm, phương trượng Giác Minh đại sư, quyền chưởng môn Võ Đang Lữ Bất Thủ, năm đại diện cho năm đại môn phái... Ngoài ra số người chàng không quen biết rất nhiều, tất cả ai nấy sắc diện đều nghiêm trọng nghị luận phân vân.

Bước tới gần chàng cả kinh vì nhìn háy dưới đất trước đại sảnh có một nữ nhân nằm gục chính là Phiếu Diểu tiên cô Hồ Tú Châu.

Hạ Hầu Vân nhìn thấy Tôn Lan Đình lão vội nghênh đón:

- Hiền điệt về đúng lúc lắm, chúng ta chính đang bàn về hiền điệt đó.

Tôn Lan Đình đưa tay chỉ Hồ Tú Châu hỏi:

- Tiên bối, đã xảy ra việc gì?

Hạ Hầu Vân đáp:

- Nữ ma ấy định ám toán bản trang chủ, bị lão phu phát hiện đánh một chưởng chết tốt.

Chính đang lúc ấy bỗng thấy Hồ Tú Châu rên rỉ nhỏ nhỏ đứt quãng nói:

- Tiểu huynh đệ... đến đây...

Bất cứ người nào trước khi chết hoàn toàn nếu nhìn thấy người yêu quý nhất đều sinh ra cảm ứng. Tôn Lan Đình đột nhiên xuất hiện khiến Hồ Tú Châu trong cơn hấp hối tỉnh lại. Hạ Hầu Vân thấy nàng chưa chết nói:

- Đừng để y thị đau đớn nữa, hãy cho y thị chết mau!

Vừa nói vừa giơ chưởng lên định đập xuống. Tôn Lan Đình vươn tay ngăn cản:

- Khoan đã tiên bối, đợi văn bối nghe y thị định nói gì.

Thiếu Lâm và Kim Phát Man Bà cũng bước lên can thiệp:

Hạ Hầu huynh xin bớt giận nghe xem y thị muốn nói điều gì đã.

Hạ Hầu Vân miễn cưỡng cười thu hồi chưởng mỉm cười: \

- Ta chỉ có ý tốt, sống đau khổ, không bằng mau chết.

Tôn Lan Đình bước đến gần Hồ Tú Châu cúi xuống hỏi:

- Tiên cô định nói gì xin nói mau!

Hồ Tú Châu mệt nhọc dứt quãng:

- Đến đây... ta nhìn huynh đệ chút đã nào.

Hai mắt nàng ta mở hé nhìn sững Tôn Lan Đình một lát, toàn thân nàng run lên, một chút lại dứt quãng nói:

- Giáo chủ... đã chôn hỏa dược khắp sảnh rồi... ta... tìm huynh đệ mãi... không gặp... nên đành thắm ướt dây hỏa...

Chưa nói hết câu nàng thở hỗn hển tiếng nói chỉ còn nhỏ như sợi tơ:

- Gặp huynh đệ rồi... ta chết cũng... yên lòng...

Tiếng nói cuối cùng như phát ra không nổi, đột nhiên nàng cúi hai chân bất động. Tôn Lan Đình buồn bã gọi lớn:

- Đại thư hãy tỉnh lại, bây giờ ta đã hiểu lòng đại thư!

Tiếng gọi ấy khiến nét mặt Hồ Tú Châu như dần ra, nàng hơi có ý mỉm cười tắt hơi thở. Tôn Lan Đình thở dài đứng thẳng dậy. Hạ Hầu Vân đứng cạnh cũng than:

- Biết nói sao bây giờ, y thị có ý tốt hay ý xấu?

Lão quay sang mấy chúng đinh:

- Các ngươi hãy vào thành mua một cái áo quan chôn cất cho y thị tử tế.

Tôn Lan Đình chuyển thân nhìn quanh hùng, không thấy Vương Mai Sương đâu, chàng vội hỏi Mạnh Ngọc Trân:

- Sao không thấy Sương muội?

Mạnh Ngọc Trân lạnh lùng đáp:

- Khi ở Thiếu Lâm tự quay về không kịp nghỉ ngơi, nàng đã chuẩn bị xuống tóc làm ni cô vĩnh viễn không gặp người nữa, ta khuyên bảo mãi cũng không được, nàng bỏ đi mất rồi!

Tôn Lan Đình đau khổ gấp hỏi:

- Nếu nàng xuống tóc xuất giá cũng có phần lỗi ở văn bối. Sau này mọi việc xong xuôi đi có đi hết góc bể chân trời, văn bối quyết cũng tìm ra nàng.

Mạnh Ngọc Trân chỉ "hừ" lạnh một tiếng không đáp. Hạ Hầu Vân đợi thủ hạ mang thi thể Hồ Tú Châu đi rồi mới xoay về hướng chúng nhân nói:

- Mời các vị vào sảnh chúng ta tiếp tục bàn kế hoạch đối phó với Hắc Y giáo hôm nay.

Chúng nhân đang định đi vào nhưng Tôn Lan Đình quát lớn:

- Chư vị chậm đã.

Chàng cất giọng:

- Dưới nền đất sành đường hỏa dược tuy bị thối ướt nhưng e rằng địch nhân sẽ có cách dẫn hỏa khác, theo văn võ, chúng ta có thể thay nơi đàm luận khác được chăng?

Hạ Hầu Cầm cười ha ha:

- Hiền đệet cơ trí lắm. Điều ấy ta chưa nghĩ tới, mời chư vị theo lão phu.

Lão dẫn của người vào vườn hoa, bọn chúng đình đã vội vàng mang bàn ghế trong đại sảnh bày dưới các bóng mát cây cối. Chúng nhân ngồi yên vị Hạ Hầu Văn mới đứng lên nói trước:

- Đêm nay giờ Hợi tề trang có ước định gặp Hắc Y giáo trong trang, thực lực địch nhân cực mạnh, không biết chư vị có ý kiến gì hay?

Tôn Lan Đình lập tức đứng dậy:

- Hiền tại văn bối có mấy việc chưa hiểu rõ xin tiên bối nguyên lượng.

Hạ Hầu Cầm mỉm cười:

- Xin cứ nói rõ không cần khách sáo.

Tôn Lan Đình lớn tiếng hỏi:

- Tiên bối trú ngụ ở Phục Ngưu sơn đã lâu tất biết rất rõ vùng núi quanh đây, những sơn động quanh cùng Kinh Tư Quan đã bị Hắc Y giáo chiếm lãnh sao tiên bối cứ để mặc chúng giam giữ hãm hại người?

Hạ Hầu Văn cười đáp:

- Đó là sự sơ sót của lão phu. Chu vi Phục Ngưu sơn rất rộng lớn khó mà biết hết được, từ khi nghe đồn sơn động có giam giữ người lão phu đã phái người tìm kiếm khắp nơi nhưng chưa tìm ra. Nếu Ủy Lão Lão đã trú ngụ trong sơn động, sau khi thanh toán xong ước hẹn đêm nay lão phu sẽ thân đi gặp Ủy Lão Lão.

Tôn Lan Đình lại lớn tiếng hỏi:

- Theo văn bối biết bọn cao thủ Hắc Y giáo thường qua lại vùng Nam Dương, sao tiên bối không hề quan tâm tới?

- Lão phu tuy chẳng có bản lĩnh gì nhiều nhưng trong vùng Nam Dương chưa có ai dám công khai hoành hoành, điều ấy rất có thể là do lời đồn đại thất thiệt.

- Cứ theo Hồ Tú Châu đã chết cho biết, lần trước khi được cầu chi viện Không Động phái tiền bối không hề đáp ứng, nguyên do vì đâu?

[Thiếu vài dòng]

- Hồ Tú Châu đã bị tiền bối đánh chết, người chết đâu còn đối chứng được, hãy tạm bỏ qua. Văn bối từng liên tiếp gặp ba tên bịt mặt có tên tự xưng là giáo chủ, có tên lại nhận là thể thân giáo chủ nhưng thân thể hình dạng của đều tương tự như tiền bối là tại vì sao?

Hạ Hầu Vân ngửa mặt cười dài, cười xong, sắc diện trầm xuống.

- Nói như thế hiển diệt có ý hoài...

[thiếu một đoạn]

... và Mạnh Ngọc Trân im lặng ai nấy đều đồng thanh đáp:

- Không thể tin được.

Một người kêu to:

- Hạ Hầu trang chủ là Nhân Nghĩa Hiệp Vương hiện nay, lại là chủ nhân cuộc đấu đêm nay sao lại bảo tư thông với địch nhân, tiểu tử này điên rồi!

Lại có một người khác quát to:

- Có lẽ chính tiểu tử ấy tư thông Hắc Y giáo nên mới đến đây nói bậy nói bạ hỗn loạn chúng ta!

Sấu Sư Gia Công Tôn Cửu đứng bật dậy chỉ vào mặt Tôn Lan Đình, quát lớn:

- Tiểu tử ngươi ăn nói phải cẩn thận nếu không buộc ta phải động thủ đấy.

Hạ Hầu Vân xua liền hai tay, cười nói:

- Các vị xin cứ ngồi yên, vàng không sợ lửa. Tôn hiền diệt tuổi trẻ đa nghi xin các vị chớ giận dữ.

Tôn Lan Đình thấy mọi người phản đối, chàng do dự chưa biết nói gì bỗng ngoài cửa vườn có người cười ha hả nói:

- Có đại sự gì mà mọi người tranh cãi ồn ào thế này? \

Mọi người nhất tề nhìn ra, ngoài cửa vườn bước vào hai người, đi đầu là một lão người mặt đỏ ửng thần thái u mặc, sau lưng là một lão khất cái mặc áo hết hàng trăm mảnh chính

là Thiên Áo Thần Luân Tả Bá Đào và Cùng Thần Phong Cái Ngô Ất. Hạ Hầu Vân cung thân nghênh đón:

- Nhị vị tiền bối giá lâm không kịp nghênh tiếp, xin tha tội, tha tội. Bọn văn bối đang bàn kế hoạch đối địch đêm nay, xin mời nhị vị an vị.

Sau khi hai lão nhân ngồi yên, vừa nhìn thấy Tôn Lan Đình đứng ngăn người tại đó. Ngô Ất bèn hỏi:

- Tiểu tử, người đứng ngăn người ra đó làm gì vậy?

Tôn Lan Đình cung thân đáp:

- Văn bối có việc đang hỏi Hạ Hầu tiền bối.

Tạ Bá Đào trừng mắt:

- Có việc gì cứ hỏi không việc gì đến ta, ta đang muốn tranh cao thấp với lão Công Tôn kia đấy!

Công Tôn Cừ "hừ" một tiếng chẳng thèm nói gì. Tôn Lan Đình tiếp tục hỏi:

- Lần trước Bạch Y giáo ước đấu Hắc Y giáo, phân đàn Lạc Dương Hắc Y giáo thả mấy con bồ câu bay về phương nam, cứ theo Hồ Tú Châu cho biết, y thị ở lại vùng Kinh Tử Quan đã tiếp nhận được chỉ dụ lệnh của giáo chủ, mấy con chim ấy từ hướng đông bay đến, từ hai điểm đó suy đoán, Hắc Y giáo tất phải ở gần vùng Nam Dương, thậm chí có thể nói là chính ở trong Phi Vân sơn trang này.

Hạ Hầu Vân nghe câu nói ấy đại nộ, hai mắt phát hung quang, lớn tiếng gầm lên:

- Câm miệng, tiểu tử ngu ngốc! Theo lời đoán gió bẻ măng của người vu khống tôn trưởng! Lão phu đã được võ lâm kính trọng tặng cho tôn hiệu Nhân Nghĩa Hiệp Vương mọi việc lão phu đều làm cẩn thận nói năng tử tế chỉ sợ phụ lòng võ lâm đồng đạo, người hãy nói lão phu tư thông Hắc Y giáo thì được lợi lộc gì? Nếu không nói được mình bạch... lão phu buộc phải mới sự phụ người giáo huấn người lại.

Đứt lời lão chuyển đầu nhìn Thiếu Lâm, Cốc Tang Điền tự biết đệ tử mình có kế hoạch riêng với vàng phiến thân cố ý nói chuyện với Mạnh Ngọc Trân như không nhìn thấy Hạ Hầu Vân.

Bấy giờ Tôn Lan Đình lớn tiếng đáp:

- Tiền bối được tặng tôn hiệu ấy lấy làm mãn túc nhưng đó chỉ là một hư danh đâu có thể lấy đó đàn áp võ lâm, tiền bối còn muốn khống chế võ lâm bằng tay Hắc Y giáo, biến

toàn bộ thành thuộc hạ của tiền bối, lúc ấy mới thực thi hành được âm mưu ai thuận thì sống nghịch thì chết, bá chủ võ lâm là mộng của tiền bối nhất là mượn thực lực võ lâm chống cự lại Lãnh Diện Tú Sĩ vừa mới khôi phục được võ công.

Diện sắc Hạ Hầu Vân ngưng trọng, lão cố gượng cười:

- Lòi của hiền điệt lão phu nghe càng cảm thấy hồ đồ, lẽ nào hiền điệt nghi lão phu là Hắc Y giáo chủ nữa ư? Nếu như lão phu quả thật là Hắc Y giáo chủ, việc gì lão phu lại gửi thiệp mời tất cả anh hùng đến đây ước định quyết đấu với Hắc Y giáo đêm nay? ...

Nói đến đó lão bật cười ha hả tiếp tục:

- Lão phu nguyên tưởng Hắc Y giáo chủ chính là Lãnh Diện Tú Sĩ Âu Dương Độc, hiền điệt lại biết Hắc Y giáo chủ là một người khác đủ rõ hiền điệt và Hắc Y giáo chủ có quan hệ mật thiết.

Tôn Lan Đình đáp như chém đinh chặt sắt:

- Đúng vậy, văn bối và Hắc Y giáo chủ có quan hệ mật thiết vì Hắc Y giáo chủ chính là một trong Thất Tuyệt Võ Lâm Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Vân cũng là phản đồ của Lãnh Diện Tú Sĩ Quân Vạn Lý!

Chuyện đêm hôm qua Lãnh Diện Tú Sĩ Âu Dương Độc xuất hiện đột ngột bắt giữ ba Đại Thiết Vệ các anh hùng có mặt kê, kê cả Hạ Hầu Vân và Cốc Tang Điền đều không biết. Tôn Lan Đình vừa nói xong câu ấy toàn bộ đều giật mình, chàng lại lớn tiếng nói tiếp:

- Tiền bối gửi thiệp mời quần hùng rồi chôn thuốc nổ trong đại sảnh vì âm mưu giết sạch những ai phản đối Hắc Y giáo.

Đột nhiên sắc diện Hạ Hầu Vân biến đổi, hai mắt lộ vẻ hung quang khác hẳn với bộ mặt hòa ái hằng ngày của lão, lão gầm lớn:

- Tiểu tử, chó cõng máu phun người, lão phu mạn phép...

Tay hữu lão vung ra trắng dã như tuyết nhắm vào Tôn Lan Đình đánh lên không một cái, tiếp theo năm ngón tay vung tới, năm luồng kinh phong theo năm ngón tay bắn tới.

Kinh phong ấy tuy không hình không tiếng nhưng trầm trọng như núi và lạnh lẽo như băng giá, kinh lực vừa bắn ra, Thiên Áo Thần Luân Tạ Bá Đào kinh ngạc la to:

- A! Tuyệt kỹ của Lãnh Diện Tú Sĩ, Âm Băng chưởng và Huyền Thiên chỉ!

Cốc Tang Điền nhìn sắc trắng dã của chưởng lực, kinh dị hô lên:

- Tên bịt mặt xuất hiện trên Võ Đang chính là người này!

Tôn Lan Đình đã sẵn đề phòng nên trong khi nói chuyện vốn đã ngấm vận Tam Thanh Nhất Khí thần công bảo vệ thân, chưởng phong Hạ Hầu Vân đánh tới chàng vội phiên đảo song chưởng đủ mười thành công lực nghênh đón, chưởng lực đôi bên chạm nhau rít lên mấy tiếng nhỏ lập tức hai người cùng chấn động lùi lại lão đảo, nhiều người ngồi sau lưng hai người bị dư lực chấn động ngã xuống ghế, cục diện hỗn loạn. Chàng chưa kịp đứng vững liền có cảm giác bức tường Tam Thanh Nhất Khí trước mặt bị chấn động, năm luồng kinh lực rất tinh tế của Huyền Thiên chỉ xuyên suốt vào. Huyền Thiên chỉ của Hạ Hầu Vân cao hơn hẳn tên bịt mặt Nhân Đồ Tử Lý Sài.

Nhưng về phía Tôn Lan Đình sau khi được Si Tinh Cư Sĩ chỉ điểm về cách ứng dụng Tam Thanh Nhất Khí thần công cũng có tiến bộ vượt bậc, có thể tự phát tự thu theo ý muốn. Khi Huyền Thiên chỉ lực xuyên qua bức tường Tam Thanh Nhất Khí thần công, chàng chấn động ngửa đầu hít một hơi chân khí quất to một tiếng vận dụng công lực toàn thân đẩy Huyền Thiên chỉ tạt qua bên tả "soạt soạt" hai tiếng, cạnh thân bỗng mấy tiếng rú thê thảm, đã có năm cao thủ bị Huyền Thiên chỉ đánh trúng chết ngay tại chỗ.

Giữa lúc hai người động thủ quần hào hỗn loạn đứng dậy tránh né bày ra giữa một khoảng đất trống. Sáu Sư Gia Công Tôn Cừ và Thần Đà Pháp Nguyên tung thân đứng hai bên Hạ Hầu Vân bảo vệ cho lão.

- o o o -